# கடவுள் தண்டிப்பார்!

**"கா**த்தான் நல்ல பலசாலி. வம்புச் சண்டையை விலைக்கு வாங்குவதில் அவனுக்குத்தான் முதல் பரிசு தரவேண்டும். 'காத்தான் வருகிறான்' என்று சொன்னாலே போதும். அழுத குழந்தையும் வாய் மூடிவிடும். அவ்வளவு பொல்லாதவன் காத்தான் – போக்கிரி! சட்ட புத்தகங்களிலே உள்ள விதிகள் அனைத்தும், காத்தான் விஷயத்தில் வெறும் எழுத்துக்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவன் பெயரை, அவனைக் காணாத நேரத்தில்கூட உச்சரிக்கப் பயந்து கொண்டிருக்கும் மக்களால் அவன் செய்யும் அக்கிரமங்களுக்கெல்லாம், ஒரு முடிவு காண, நீதியின் துணையை நாட எப்படித் துணிவு ஏற்படும்? அவனுக்கு விரோதமாகச் சாட்சியங்கூற, எவ்வாறு இயலும். காத்தான் களவாடினாலும், கற்பழித்தாலும், அநியாயமாகப் பிறரை நையப்புடைத்தாலும், தீங்கு பல புரிந்தாலும், மற்றவர்கள். அதனைக் கண்டும் காணாதவர்கள்போல் இருந்துவிடுவர். எனவே, காத்தான் ஒரு தனிக்காட்டு ராஜாவாகக் காலங்கழித்து வர முடிந்தது. அவன் கண் சிமிட்டல் கட்டளையாகவும், அவன் வாய்ச் சொற்கள் நீதிக்கோவையாகவும், அவன் செயல்கள் நல்ல தீர்ப்பாகவும் அமைந்துவிட்டன!

காத்தான் முன்னிலையில்தான் அவனைப்பற்றி ஏதாவது கூற மக்கள் பயந்தனரேயன்றி, ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் பொழுதும். ஒன்றுகூடிப் பேசுகிற காலத்திலும், அக்கம் பக்கம் பார்த்து, காத்தானின் கொடுமைகளைக் குறித்து முணுமுணுக்காமல் இருப்பதில்லை. அதுசமயம் அவர்கள் கண்ணில் காணும் பரிதாபக்குறி, அவர்களின் நெஞ்சங்களில் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கும் காத்தான் பற்றிய பயங்கர நினைவு களை உணர்த்தத் தவறுவதில்லை. உதடு வேறு கூறினாலும், உள்ளம் காத்தானின் அழிவுக்குச் சாபம் கொடுக்காமல்

இருப்பதில்லை. அக்கிரமத்தை அறிந்தும், அதன் விளைவுகளைச் சொந்தத்தில் அனுபவித்தும், அதனைத் துடைத்துக் கொள்ள ஆற்றலற்றும், விடுபடுவதற்கான வழிவகை தெரியாமலும், அதற்கான துணிவு கொள்ளாமலும் இருந்தவர்கள், காத்தானைச் சபிக்க மட்டும் பின்வாங்கியதில்லை. 'எப்படி இருந்தாலும், என்றைக்காவது ஒரு நாளைக்குக் காத்தானைக் கடவுள் தண்டிக்கத் தான் போகிறார்!' என்று நிமிஷம் தவறாமல் நினைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

* * * *

"இதோ என் பணத்தைப் பார். அடுக்கடுக்காக உள்ள ஆடைகளைப் பார் – அதோ இருக்கும் அலங்கார அணிமணிகள் அனைத்தையும் பார் – அவ்வளவும் உனக்குத்தான்! அதற்கு ஈடாக உன்னை நான் செய்யச் சொல்வதெல்லாம் – உன்னிடத்திலிருந்து நான் எதிர்பார்ப்பதெல்லாம் – ஒன்றே ஒன்றுதான்!" இது காமுகனின் கனிவான வார்த்தை!

"உம்மிடத்தில் பணம் பாசிபடிந்து கிடக்கிறது! பட்டாடைகள் பல இருக்கின்றன, அறிகிறேன்! விதவிதமான நகைகள் வேண்டிய அளவிற்குமேல் வைத்திருக்கிறீர்கள் தெரிகிறது! இவ்வளவாலும் உங்களுக்குச் சுகமில்லை. நீங்களே சொல்கிறீர்கள் வாய்விட்டு! சுகத்தைத் தேடுகிறீர், சுகங்கொடுக்கக் காத்திருக்கும் சுந்தரியை மறந்துவிட்டு! நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சுகத்திற்காக அது எவளிடத்திலிருந்து பெற முடியாதோ, அவளிடத்தில் எதிர்பார்க்கிறீர். அவளிடத்தில் தஞ்சம் புகுகிறீர் அதற்காக!" காமுகனின் கைப்பிடியில் சிக்குண்டு தவிக்கும் மங்கை கூறுகிறாள் இப்படி!

"மரியாதைக்கு இது காலமில்லை. மருள்விழி படைத்த மான்குட்டி என்று நினைத்துக்கொண்டு, கனிந்த வார்த்தைகளால், என் கருத்தை வெளியிட்டேன். அதற்கிசைய மறுத்து இதோபதேசம் புரிகிறாய். எனக்குத் தெரியாதா இவைகள் எல்லாம். என்னைவிட அதிகம் கற்றவன்போல் எஜமான் இடத்தில் பேசுகிறோம் என்பதையும் மறந்து நீட்டுகிறாய் உன் நெஞ்சில் உள்ளதை. எனக்குத் தேவை உனது உடல் உபதேசமல்ல!" இவ்வாறு கோபமாகக் கூறிக்கொண்டே கன்னியை நெருங்குகிறான் காமுகன்.

கன்னிப்பெண் கதறுகிறாள். அவள் அபயக்குரல் காற்றில் கலக்கிறது – பிறர் காதுகளில் விழவில்லை பெண்ணின்

உள்ளமும் உதடும் சேர்ந்து பேசுகிறது, 'உன்னுடைய அக்கிரமத்தைக் கடவுள் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். என்றைக்காவது, இதற்காக, கடவுள் தண்டிக்கத்தான் போகிறார்!'

* * * *

**வ**ட்டிக்கடை வரதப்பருக்கு 'வள்ளல்' என்ற பட்டமதை அவரால், சொந்தத்தில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட கணபதி கோயில் திருப்பணிக்குப் பிறகு, சைவ மெய்யன்பர்கள் மனமுவந்து தந்தார்கள். வள்ளலுக்குப் பணம் வந்து சேர்ந்த கதை, மனித வரலாற்றுக் கதையைக் காட்டிலும் நீளமானது–மன முடைச்சல் நிரம்பியது. அவருடையப் பணப்பெட்டியிலே உள்ள ஒவ்வொரு தம்படியும், விதவிதமான கதைகளைக் கூறும். சரித்திரச் சின்னங்களாகும். அண்டிமாண்டு எழுதும்போது 500 ஆக இருப்பது! பைசல் ஆகும்பொழுது 1500 ஆக வளர்ந்து விட்டிருக்கும். கடன் பட்டவனுக்குத் தெரியாது இந்தச் செப்பிடு வித்தை. அடைபட்டுக் கிடக்கும் சிங்கம்போல் சீறுவான் கடன் பட்டவன். பலன் கிடைக்காது. பிறரின் அனுதாப வார்த்தைகள் கூட, அவனுக்கிருக்காது கேலியும் – கண்டனமும் அவனைச் சுட்டுத் தகிக்கும். 'வள்ளல்' என்ற பட்டம், வட்டிக் கடைக்காரருக்கு. அவர் வைத்திருந்த பணத்தின் சக்தியைக் காட்டிலும், புதிய பலத்தை – எத்தகைய தாக்குதலையும் எதிர்த்து நிற்கவும். அழித்தொழிக்கவுமான வன்மையைக் – கொடுத்து விடுகிறது. எனவே, ஏமாற்றமடைந்த ஏழை – கடன்பட்டவன், "இந்த அக்கிரமக்காரனைக் கடவுள் தண்டிக்கத்தான் போகிறார்!" என்று தீர்க்கதரிசனம் கூறுவதோடு ஆறுதல் பெற்றுவிடுகிறான்.

நடுநிசி. அமாவாசை தினம். வீட்டில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் நன்கு உறங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கள்ளன் உள்ளே நுழைகிறான். இரும்புப் பெட்டியை உடைக்கிறான். விழித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் வீட்டுக்குடையவர்கள். பணந்தேடி, தனது கண்முன்னாலேயே வந்த பொருள்தேடி, தான் இது வரையில் சேர்த்து வைத்ததை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துக் கொண்டு, கம்பி நீட்டத் தயாராவதைப் பார்க்கிறார்–பதைக்கிறார். வாய் திறக்க முடியாமல் மிரள மிரள விழிக்கிறார். கள்ளனின் கையிலே உள்ள பளபளப்பான கருவி, பணந்தேடிக்கு அச்சத்தை மூட்டுகிறது. இதன் பலனாக வாய்தான் பேச்சொழிந்ததே ஒழிய, நெஞ்சு ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆத்திரமான சொற்களைக் கக்குகின்றன ஆரம்பத்தில். ஆனால், முடிவில்,

'இந்தக் கள்ளப்பயலை கடவுள் தண்டிக்கத்தான் போகிறார்' என்று கள்ளனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நல்ல தீர்ப்பை, கடவுள் தந்தாக வேண்டுமென நம்பிக்கையோடு கூறி நெஞ்சு திருப்தி கொள்கிறது.

காத்தான் - காமுகன் - வள்ளல் - கள்ளன் - இவர்களுடைய நடத்தைகளால், கஷ்ட நஷ்டப்பட்டவர்கள் ஏற்பட்ட வேதனையைத் தாங்கமுடியாமல், ஆனால் கொடுமையை ஒழிக்க வேண்டும் - ஒழிக்கப்பட வேண்டும் - என்னும் உறுதியான முடிவோடு - "தவறி நடப்பவர்களைக் கடவுள் தண்டிப்பார்" என்று தங்களுக்கு நீதி வழங்க - கொடுமையைக் களைய - குறைகளைப் போக்க பாதுகாப்பு அனைத்தும் அளிக்க, தங்கள் சக்திக்கு மீறிய அக்கிரமக்காரர்களின் சக்தியைக் கருவறுக்கும் ஆற்றல் உள்ள ஒரு சக்தியை - பலமிக்க ஒன்றைத் தேடுகிறார்கள். அது தேவையாகவும் இருக்கிறது- அது கிடைக்கவும் கூடும் என்றும் நம்புகிறார்கள். தேவை இருக்கிறது. வேதனை போக்க வேண்டிய அவசியம் தெரிகிறது, பாதுகாப்பின் முக்கியம் உணரப்படுகிறது, ஆனால் அதற்கான ஆற்றல் நிரம்பிய ஒன்று, மக்களால் உருவாக்கப்பட்டுப் பல காலமாகப் பாதுகாத்து வளர்க்கப்பட்டு வரும் நம்பிக்கை, மக்கள் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றினது கிடையாது. மக்களில் சிறந்தவர்கள் - சிந்தனையாளர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியின் விளைவுதான் இன்று நாம் காணும் சாதனங்கள் அனைத்தும். சூது மதியினர் கற்பித்துக் காப்பாற்றி வரும் வெறும் சொல்லால் ஆக்கப்பட்ட அற்புதம் அல்ல, இவைகளை இன்றைய உலகத்தில் இருந்து, நமது பார்வையில் படாமல் அகற்றி அழித்து விட்டால் நாடு காடாகும். மக்கள் மந்திக் கூட்டம் ஆவர்.

சுகவாழ்வு - சுதந்திரம் - உரிமை இவ்வளவும் தனி மனிதனுக்கு இருந்து தீரவேண்டிய, சத்தான பண்களாகும். இவ்வளவையும், ஒவ்வொருவருக்கும் அமைத்துத் தருவதும் இவைகளைச் சின்னாபின்னமாக்காமல் ஒழுங்காகப் பாதுகாத்துத் தருவதுதான், மக்களாட்சி முறையின் மாண்பாகும். இத்தகைய தன்னாட்சி முறையை அழிந்துபடாமல் பாதுகாத்து வர வேண்டிய பொறுப்பு. ஒவ்வொரு தனி மனிதனையுஞ் சார்ந்ததாகும். தனி நபருக்கு மட்டுமல்லாமல், தனி நபரின் உரிமைகளைக் கெடுத்து விடாமல், சமூக நலனையும் பாதுகாத்து வருவதால், அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை கொண்டவனாக

ஒவ்வொரு பிரஜையும் இருந்து தீர வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒவ்வொருவனும் அனுபவிக்கும் உரிமையைப் பொறுத்துத்தான், அவனுடைய கடமைக் கோட்பாடும் அமைகிறது. இதுதான் மக்கள் ஆட்சி முறையின் அடிப்படை அமைப்புத் தத்துவம். இந்த அடிப்படையை மறந்து, அரசாங்கத்தை நடத்தும் – எம் முறையிலாயினும் – பொறுப்பேற்றுள்ளவர்கள், நடந்து கொள்வார்களானால், அதன் பலனாக, ஏற்படும் சீரழிவுக்குட் பட்ட மக்கள், வேதனையைப் போக்கிக் கொள்ள, சில பல நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய நினைப்பை – தாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் பெற்று விடுகிறார்கள். நிலைகொள்ளாத தண்ணீரில் தள்ளப்பட்ட ஒருவன், ஒழுங்காக நீந்தத் தெரிந்தாலும் தெரியாமல் போனாலும், உயிர் பிழைத்துக் கரைசேர, கைகால்களை உதைத்துக் கொள்ளுவது இயல்புதானே?

ஒரு நேர்மையான அரசாங்கம், மக்களுக்குச் செய்து தீர வேண்டிய கடமைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு, மக்களை மட்டும் அரசாங்கத்தைப் பலப்படுத்தும் பணியில் அவர்களுக்குள்ள கடமையை முன்தள்ளிப் பேசுவது, மாசடைத்துள்ள மனத்தின் மதிப்பற்ற வார்த்தைகள் என்றுதான் கூறவேண்டும். மக்கள் நலம் ஒன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கும், அரசாங்கத்தை நடத்தும் எந்த நபரும் தான் தவறிய கடமையை, தான் மக்களுக்கு ஆற்ற வேண்டிய பணியை, மறந்து மன்னித்துவிட்டு, தங்கள் தங்கள் கடமையை மட்டும் செய்ய வேண்டுமென்று மக்களிடம் எதிர்பார்ப்பது கூடாது – நடவாது!

தங்களுடைய நோக்கத்தை மக்கள் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்க அல்லது தங்களின் தகுதியற்ற நிலையை மக்கள் உணர்ந்து கொள்ளாமல் இருக்க, வேறு துறையில் மக்களின் கவனத்தைத் திருப்ப முயலுவர். இந்த அரிச்சுவடியை அறிந்து கொள்ளா தவருக்கு அரசியல் உலகில் இடம் கிடையாது.

இன்று, நாட்டின் நிலை என்ன? முக்கியமான உணவுப் பொருளும் ஏழை மக்களால் வாங்கக்கூடிய விலையில் இருக்க வில்லை. அந்த அளவிற்கு அவர்கள் வருமானம் உயரவில்லை. இந்த வகையில் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையுடன் இருப்பதற்கும் ஏற்பாடில்லை. ஆனால் இதே நேரத்தில், மக்களின் தேவையை மறந்து பணம் பண்ணுவதில் சிலர் முனைந்திருக்கிறார்கள் ஏற்கனவே, இத்துறையில் பணம் படைத்தவர்களின் பேராசைக்கு

பல லட்சம் மக்கள் பிணமாயினர். இது நடந்தது வெள்ளையர் ஆட்சியில். ஆனால் பணம் பண்ணினவர்கள் 'நம்மவர்கள்!' கள்ள மார்க்கெட்காரர்களைத் தூக்கிலிட வேண்டும் என்று பேசினார் பண்டிதர். அன்று ஒருநாள், இழந்த நம்பிக்கையை மக்கள் பெற்றனர். மக்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள்தான் பண்டிதர் போன்றோர் என்ற நிலையும் ஏற்பட்டது. இது நீடித்து நிலைத்து இருக்கவில்லை. குருதி பாய்கிறது – தூக்குமேடைகளில் அல்ல நடுத்தெருக்களில்! கள்ள மார்க்கெட் கழுகுகளின் இரத்தமல்ல – துன்பம் துடைக்க வேண்டுமென்று கேட்பவர்களின் இரத்தம்! இவ்வளவும் நடப்பது பிறர் ஆட்சியில் அல்ல – சுயாட்சியில்!

''இன்று தேசமுள்ள நிலைமையில் உணவுப் பொருள்களைப் பதுக்கி வைப்பது அல்லது அது பொது ஜனங்களுக்குக் கிடைக்காமல் செய்வது, கொள்ளை லாபம் அடிப்பது போன்ற காரியங்களானவை மகாபாபமான காரியங்கள். இதற்கு கடவுள் கட்டாயம் தண்டனை கொடுப்பார்.''

இது 20-12-48 'தினமணி' யில் இருக்கிறது. இவ்வாறு கூறினது, சமயாச்சாரியல்ல! சதுர்மறை வேதியர் அல்ல! தத்துவ சாஸ்திரி அல்ல! சர்வாதிகாரம் பெற்றுள்ள நிலையிருக்கும், காய்ந்தவர்களைக் கனல் கக்கும் கண்களைக் கொண்டு உருட்டிப் பார்க்கும் ஊராளவந்த 'இரும்பு மனிதர்' பட்டேல் பேசுகிறார் இவ்வாறு.

சமஸ்தானாதிபதிகளிடத்திலா – அவர்கள்தான் இவருக்கு சாரத்யம் செய்கிறார்களே இல்லை! பிர்லா பஜாஜ்களிடத்திலா – அவர்கள்தான் இவருக்குப் பின்பலமாயிற்றே – இல்லை! பின் எவர் இடத்தில்? பிளவுபடுத்தப்பட்டு, வாழ்விழந்து கிடக்கும் தொழிலாளர்களிடத்தில், பட்டேல் பரமனைக் கூவி அழைக்கிறார், பொருள்களைப் பதுக்கும் பாதகர்களைத் தண்டிக்க! இவருக்கு இருக்கும் அதிகாரம் படைபலம், பதுக்கல் பாவிகளின் பக்கம்கூட எட்டிப் பார்க்க அஞ்சுகிறது போலும்! பரமனுக்கு மனு சமர்ப்பிக்கிறார், கைதேர்ந்த புரோகிதர் போல்!

தொழிலாளர் கிளர்ச்சியா, இதோ தடையுத்தரவு இருக்கிறது; எங்களுக்கு எதிரான கிளர்ச்சியா, இதோ இந்தியன் பினல்கோடில் ஏராளமான விதிகள் இருக்கின்றன – எச்சரிக்கை; இன்னோரன்னவற்றிற்கெல்லாம் – தாங்க முடியாத வாழ்க்கைச் சுமையால் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் செயல்களுக்கெல்லாம்,

தன்னம்பிக்கையோடு ஒரு துளியும் தயங்காமல், தயவு தாட்சண்யம் காட்டாமல், படையை ஏவிப் பாட்டாளியின் பசியைப் பறக்கடிக்கும் பட்டேல், அது சமயம் பரமனை மறந்து விடுகிறார் – பரமார்த்திகத்தைத் துறந்து விடுகிறார்! பாட்டாளியைத் தண்டிக்கத்தான் பட்டேலுக்கு முடிகிறது, மக்களைப் பிணமாக்கிப் பணம் பண்ணும் பணமூட்டைகளைத் தண்டிக்க ஒரு பரமன் தேவைப்படுகிறது!

கருத்தில் உரமும் கையில் அதிகாரமும் இல்லாத கோழையா பட்டேல்? கள்ளமார்க்கெட்காரரைத் தண்டிக்கக் கடவுளை ஏன் அழைக்கிறார்? ஊராளும் உத்தியோகம் பெற்றுள்ளவர் பட்டேல். தமக்குத்தான் அந்தத் தகுதி உண்டு என்று தலைவீக்கம் கொண்டிருப்பவர் அவர் ஆதரவற்றவர்களை – அனாதைகளை, தேவைகளை வெளியிடும் குற்றத்திற்காக தண்டிக்கத் தனக்குத் தகுதியும் கடமையும் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர். இதனைச் செயலிலே காட்டிக்கொண்டு இருப்பவர். இவர் போக்கினால், பாதகமடைந்தவர்கள், 'பட்டேலை கடவுள் தண்டிப்பார்' என்று, காலத்துக்குக் காத்திருக்க மாட்டார்கள்.

மந்திரவாதி – புரோகிதன் – கொடுங்கோலன் – மக்களை மயக்கக் கூறி வந்ததும், தன்னம்பிக்கையற்ற கையாலாகதவர்கள் சில நிமிஷ ஆறுதலுக்காக எதிர்க்காமல் ஏற்றுக்கொண்டதும், முன்னேற்றத்திற்கு, முட்டுக்கட்டையாக இருந்ததுமான ஒரு சொல்லுக்கு ஊராள வந்த பட்டேல், உயிர் தருகிறார்! பட்டேலின் போக்கை கல்முள் நிறைந்த பாதையை – கடவுள் தண்டிப்பார்! என்னும் சொல்லின் துணைகொண்டு, மக்களின் கண்களுக்குப் படாமல் மறைத்து வைக்க முடியாது. மக்கள் சக்திக்கு 'கடவுள் தண்டிப்பார்' எனும் வார்த்தை இனியும் கேடயமாக இருக்காது!

**26-12-1948**

❄ ❄ ❄ ❄ ❄